

அங்கிருந்து இங்கு வரை

யாழ்ப்பாணக் கடற்கரை ஓரத்தில் கடந்த கால உள்நாட்டுப் போரினால் சீரழிக்கப்பட்ட வீதி, இன்னும் தனது பழைய அனுபவத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. மங்கிய இருள் படிந்த மாலை வேளையில் உருவம் ஒன்று துவிச்சக்கர வண்டியில் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கிறது. நேரம் செல்லச் செல்ல அது மிகவும் பெரிதாகவும் அதனுடன் ஒரு சிறிய உருவமும் தெரிகிறது. இறுதியில் ஒரு சிறுவனும் ஒரு பெரியவனும் தெரிகிறார்கள். தகப்பன் முகத்தில் எதிர்காலம் பற்றிய கவலை ரேகைகள் படர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் சிறுவனோ மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுகின்றான். வண்ணாத்திப் பூச்சியைப் பார்த்து ஆரவாரப்பட்ட சிறுவனை தந்தை அமைதியாக இருக்கும்படி கூற அவனும் அமைதியடைகிறான்.

திரும்பவும் வீதி சனசஞ்சாரமற்று மயான அமைதியில் கிடக்கின்றது. இந்த வீதி, இந்த தீவு, மக்களின் கலாசாரம், அவர்களின் மொழி போன்றவற்றின் எதிர்காலம் ஒரு கேள்விக்குறியாய் அமைந்துவிட்டது. ரோமர்களின் சாம்ராஜ்யம், அவர்களின் தாய் மொழி அழிந்தது போல் இதுவும் மிகவிரைவில் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்துவிடும் போல் தெரிகிறது. இங்கு ஒரு இனம், ஒரு மொழி, ஒரு கலாசாரம், இருந்ததை உலகம் அறியாமல் போய்விடும் போல் தெரிகிறது.

தீவின் எதிர்க்கரையில் ஒரு நம்பிக்கை ஒளி ஒன்று தெரிகிறது. சங்கம் வளர்த்த புலவர்களால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட இதே மொழி அங்கு ஒரு காலத்தில்

அந்நியர்களால் சிதைக்கப்பட்டு மீண்டும் மக்களால் இங்கு புத்துயிர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு புலவன் அந்தக் காலத்தில் என்ன பாடினான் என்று தெரியுமா? தான் வாழும்போது தன்மொழியின் சிறப்பை, அழகை, உயர்வை அனுபவித்த கவிஞன் தான் இறந்தபின்னரும் அதை சுவைக்கவிரும்புகிறான்.

“பாடையிலே படுத்து ஊரை சுற்றும்போது பைந்தமிழில் அழும் ஓசை கேட்கவேண்டும் ஓடையிலே என் சாம்பல் கரையும் போதும் ஒண்தமிழே சலசலத்து ஓடவேண்டும்”

என்று அவன் பாடுகின்றான். புலவர்களால் தான் இங்கு மொழி வாழ்கிறது, பெரும் விருட்சமாக வளர்ச்சியடைகிறது. இங்குள்ள வளர்ச்சி அங்கு. அக்கரையில் நசுக்கப்படும் அதே மொழிக்கு ஒரு ஊன்றுகோலாக உதவுமா என்பது சந்தேகமே.

மீண்டும் நாம் மொழி நசுக்கப்படும் இடத்திற்கு செல்வோம். தந்தையும் மகனும் பாதுகாப்பாக வீட்டை அடைகிறார்கள். பிள்ளையின் எதிர்காலத்தை முன்னிட்டு அந்தக் குடும்பம் பிறந்த மண்ணை விட்டு வெளியேற உத்தேசிக்கிறது. முன்பின்

தெரியாத ஒருமண்ணில் அக்குடும்பம் காலடி வைக்கிறது. அத்திவாரத்தில் இருந்து தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும் நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்படுகிறது. அடர்ந்ததென்னஞ்

சோலைகள், பூத்துச் சொரியும் மாமரங்கள், வானுயர்ந்த கோபுரங்கள், துயில் விட்டெழுப்பும் அதிகாலை கோயில் மணியோசைகள், தங்கள் உற்றார்உறவினர்கள், பதவிகள், சொகுசுகள் எல்லாம் அவர்கள்

மனதில் இன்னும் பசுமை நினைவுகளாய் இருக்கின்றன. புதிய மொழி கற்றல், வேலை, தங்குமிடம் எல்லாம் ஒரு குறுகிய காலத்திற்குள் செய்துகொள்ளப்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்படுகிறார்கள். அதேநேரத்தில் இந்த அவஸ்திரேலிய மண்ணில் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கும்போது தங்கள் தாய்மொழியாம் தமிழை உயிரினும் மேலாகக் கட்டியெழுப்ப விரும்புகிறார்கள். அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் காரணம்;

“அவர்களை ஓரணிப்படுத்துவது அவர்களது கிராமமல்ல, ஊரல்ல, நாடும் அல்ல. அவர்களின் மொழிதான். அந்த மொழியை அவர்கள் பேச விரும்புகிறார்கள், பேண விரும்புகிறார்கள்.”

அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது.?

சாயிஷன் இராஜேந்திரன்
ஷோம்புஷ் தமிழ்க் கல்வி நிலையம்

